

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **NESEHNUTÍ Brno**, IČ: 70288950, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 18, Brno, zastoupeného Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor životního prostředí**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Byty Horníkova, s.r.o.** se sídlem tř. Kpt. Jaroše 28, Brno, zastoupené Mgr. Pavlem Barešem, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2012, č. j. MMB/0140295/2012/Navr,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna odboru životního prostředí ze dne 16. 5. 2012, č. j. MMB/0140295/2012/Navr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 712 Kč, ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Luděka Šikoly, advokáta se sídlem Údolní 567/33, Brno.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno-Líšeň, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 3. 2012, č. j. 2700/01786/2012/Hu, bylo v řízení vedeném k žádosti osoby zúčastněné na řízení povoleno vykácení 1 ks stromu-břízy bělokoré, rostoucí na pozemku p.č. 5037/25 v k.ú. Líšeň. Vykácení bude provedeno v období vegetačního klidu, tj. nejpozději do 31. 3. 2012. Správní orgán I. stupně vyloučil odkladný účinek odvolání z důvodu veřejného zájmu a možného vzniku škodlivých následků. Současně bylo ve smyslu ust. § 9 odst. 1 a 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) osobě zúčastněné na řízení uloženo provedení náhradní výsadby stromů a keřů dle projektu sadových úprav SO 07 „Bytových domů a ubytovny ul. Horníkova“ navazujícího na koordinační situaci bytových domů, a zpracovaného Ing. J. T. s datací 01/2009. Náhradní výsadba bude provedena ke kolaudaci stavby a ke kontrole provedené výsadby bude přizván zástupce správního orgánu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného bylo postupem dle ust. § 90 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení zastaveno. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že dle sdělení správního orgánu ze dne 23. 4. 2012 byla bříza bělokorá vykácená vlastníkem pozemku dne 30. 3. 2012. Vzhledem k tomu, že tím byly naplněny zákonem stanovené předpoklady, žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil.

II.

Žalobní námítky

Žalobce především namítal, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle ust. § 66 správního řádu. Žalovaný ani v rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu neuvedl, podle kterého ustanovení správního řádu bylo řízení zastaveno. Odůvodnění jeho rozhodnutí tudíž nesplňuje požadavky dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodl-li žalovaný o zastavení řízení proto, že v době jeho rozhodnutí již byla bříza vykácena, je takové rozhodnutí zcela nesprávné a neodpovídá ust. § 8 a 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Skutečnost, že stromy, o jejichž pokácení je v řízení o povolení kácení rozhodováno, jsou vykáceny, není důvodem k zastavení řízení, neboť v řízení je minimálně nadále otevřena otázka uložení povinnosti náhradní výsadby dle ust. § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2011, č. j. 9 Afs 70/2011-92 a na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 5/2010-83. Žalobce navíc předmětem svých odvolacích námitek učinil to, že se správní orgán I. stupně s otázkou náhradní výsadby vypořádal nesprávným a nezákonným způsobem, když sice uložil povinnost náhradní výsadby, ale dle projektu sadových úprav So 07 „Bytových domů a ubytovny ul. Horníkova“, zpracovaného z 01/2009 Ing. J. T. Ten se však týká náhradní výsadby uložené v jiném správním řízení a za jiné dříve asanované dřeviny. Realizaci dřívějšího projektu náhradní výsadby nelze považovat za kompenzaci vykácení další dřeviny, a proto bylo nutné dle ust. § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny rozhodnout o nové povinnosti náhradní výsadby za předmětnou břízu. Bylo povinností žalovaného se minimálně

otázkou přiměřené náhradní výsadby zabývat a nikoliv řízení bez dalšího nezákonně zastavit. Žalobce dále v žalobě cituje obsah odvolání (5 bodů) proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Namítal, že se žalovaný ani jednou z jeho odvolacích námitek nezabýval a nevypořádal se s nimi. Zdůraznil, že žalovaný se nezabýval ani námitkou, týkající se nesplnění povinnosti uložení náhradní výsadby. Žalobce přitom v odvolání upozornil na nezákonný postup správního orgánu I. stupně a na řadu vad rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.

III.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí č. j. 2700/2629/09/HU ze dne 15. 4. 2009, kterým povolil společnosti QARY vykácení stromů-borovic černých na ploše 1200 m² a 4 ks bříz bělokorých, rostoucích na pozemku p.č. 5037/25 v k.ú. Líšeň, současně ve smyslu ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny uložil žadateli provedení náhradní výsadby dle projektu sadových úprav SO 07 „Bytových domů a ubytovny ul. Horníkova, Brno-Líšeň“. Jde přitom o stejné břízy bělokoré. S ohledem na novelu zákona o ochraně přírody a krajiny však bylo vydáno povolení ke kácení jen pro břízu bělokorou. Povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les se totiž podle ust. § 8 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nevyžaduje pro stromy o obvodu kmene do 80 cm měřeného ve výšce 130 cm nad zemí. Zákonné podmínky pro povolení kácení se změnily, a proto považuje žalovaný uloženou náhradní výsadbu za více než dostačující.

IV.

Replika žalobce

Žalobce zdůraznil, že výsadba dle projektu uvedeného v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla již dříve uložena v jiném správním řízení jako náhradní výsadba za pokácení jiných dřevin (několika konkrétních kusů bříz bělokorých). Je pak nemožné, aby opětovné uložení stejné povinnosti bylo považováno za uložení dostatečné náhradní výsadby za asanaci další břízy vykácené na základě nového správního rozhodnutí. Náhradní výsadba dle ust. § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny ukládá ke kompenzaci ekologické újmy, vzniklé pokácením dřevin. Náhradní výsadba podle sadových úprav 07 měla kompenzovat konkrétní ekologickou újmu vzniklou pokácením konkrétních jedinců břízy bělokoré a tudíž je zřejmé, že nemůže kompenzovat další ekologickou újmu, vzniklou vykácením jiného stromu. Otázka náhradní výsadby tedy nebyla v řízení uspokojivě vyřešena, a proto je nutné v řízení pokračovat.

V.

Vyjádření žalovaného k replice

Dle žalovaného není pravdivé tvrzení žalobce, že se jedná o asanaci další břízy. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno, neboť původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo povoleno společnosti QARY, s.r.o. vykácení stromů-borovic černých na ploše 1200 m² a 4 ks bříz bělokorých, rostoucích na pozemku p.č. 5037/25 v k.ú. Líšeň a současně uložena náhradní výsadba dle projektu sadových úprav SO 07 „Bytových

domů a ubytovny na ul. Horníkova, Brno-Líšeň“, bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Brně zrušeno. Tak byla zrušena i povinnost provedení náhradní výsadby dle projektu sadových úprav SO 07. Borovice byly v roce 2009 vykáceny, ale břízy bělokoré zůstaly zachovány. Jde o stejné břízy bělokoré. Vzhledem ke změně zákona o ochrany přírody a krajiny však bylo vydáno povolení ke kácení jenom pro jednu břízu bělokorou, neboť nově se ke kácení dřevin rostoucích mimo les o obvodu kmene do 80 cm měřeného ve výšce 130 cm nad zemí povolení nevyžaduje. Současně ve smyslu ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny uložil správní orgán žadateli provedení stejné náhradní výsadby dle projektu sadových úpravy SO 07, aby byla zajištěna dostatečná kompenzace ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin, tedy břízy bělokoré i borovic černých. Žalovaný s ohledem na změnu zákona považuje takovou náhradní výsadbu za více než dostačující.

VI.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně přezkoumal v rozsahu žalobních bodů napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud k věci uvádí, že je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Nelze tedy zejména podle názoru Ústavního soudu, vysloveného v usnesení, publikovaném pod č. 2/1998 Sb. ÚS, přisvědčit případnému tvrzení občanského sdružení, že bylo zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/98-109 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2006, č. j. 3 A 8/2005-118, publikován pod č. 825/2006 Sb. NSS). Pod procesní práva žalobce pak lze podřadit i právo na to, aby se správní orgán vypořádal s námitkami žalobce v průběhu správního řízení, i jeho námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/98-109).

Soud se nejprve zabýval tím, zda rozhodnutí žalovaného je vůbec přezkoumatelné. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je

shrnutá např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170. „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že *„je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň*

vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Je nepochybné, že stejné požadavky lze klást i na rozhodnutí správních orgánů.

Žalovaný ve stručném odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl: „Dle sdělení správního orgánu ze dne 23. 4. 2012 byla bříza bělokorá, rostoucí na pozemku p.č. 6037/25 v k.ú. Líšeň, vykácena vlastníkem pozemku dne 30. 3. 2012. Vzhledem k tomu, že tím byly naplněny zákonem stanovené předpoklady, odvolací správní orgán výše uvedené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.“ Správní orgán I. stupně mimo povolení vykácení 1 ks stromu břízy bělokoré rovněž rozhodl i o uložení náhradní výsadby dle zpracovaného projektu sadových úpravy SO 07 „Bytových domů a ubytovny ul. Horníkova“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2011 (žalobce na něj odkázal v žalobě) je mj. uvedeno: „Stěžovatel nadto chybně usuzuje, že povinnost náhradní výsadby je podmíněna pouze existencí výroku o povolení kácení. Za předpokladu, že předmětné stromy již byly pokáceny a předmět žádosti tak zanikl, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je tím spíše nezbytné rozhodnout o povinnosti náhradní výsadby, kterou správní orgán osobě zúčastněné na řízení rozhodnutím uložil ve smyslu ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.“ V rozhodnutí žalovaného absentuje zdůvodnění toho, z jakého důvodu nebylo rozhodnuto o uložení náhradní výsadby, ačkoliv správní orgán I. stupně náhradní výsadbu osobě zúčastněné na řízení uložil. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2012 žalovaný poukázal na to, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2009, č. j. 2700/2629/09/Hu který bylo společnosti QARY, s.r.o. povoleno vykácení stromů-borovic černých na ploše 1200 m² a 4 ks bříz bělokorých, rostoucích na pozemku p.č. 5037/25 v k.ú. Líšeň, byla současně dle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny uložena náhradní výsadba dle projektu sadových úprav SO 07 „Bytových domů a ubytovny ul. Horníkova, Brno, Líšeň“. Vzhledem ke změně podmínek pro povolování kácení pro právnické osoby považuje uloženou náhradní výsadbu za více než dostačující. Ve svém vyjádření k replice pak žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2012, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, bylo vydáno, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2009, č. j. 2700/2629/09 Hu bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Brně zrušeno. Z jeho rozhodnutí však neplyne, že o náhradní výsadbě nerozhodl, neboť ji považoval za dostatečnou. I kdyby tento závěr byl z jeho rozhodnutí zjitelný, pak z něj není zřejmé, jakou náhradní výsadbu považuje za dostačující, jakým existujícím rozhodnutím byla uložena, jakému subjektu byla uložena, proč je dostačující její uložení jinému subjektu a nikoliv žalobci apod. Soud shledal rozhodnutí žalovaného v tomto směru nepřezkoumatelným, když takové procesní pochybení namítal i žalobce. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí pak nelze nahrazovat vyjádřením k žalobě či dokonce replikou. Soud však dále k věci uvádí, že bylo-li rozhodnutí správního

orgánu I. stupně z 15. 4. 2009, které ukládalo náhradní výsadbu skutečně zrušeno (žalovaný to uvedl ve vyjádření k replice), pak bylo pochybením žalovaného, pokud to rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2012 toliko zrušil, řízení zastavil, aniž by rozhodnutí správního orgánu v části, týkající se výroku o uložení povinnosti náhradní výsadby dle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, potvrdil, případně změnil. V posuzovaném případě tedy absentuje rozhodnutí o uložení náhradní výsadby.

Soud se dále ztotožnil s žalobcem, že zastavuje-li odvolací orgán postupem dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu řízení, pak by měl již ve výrokové části specifikovat podle kterého odstavce a písmene § 66 bylo řízení zastaveno. To by pak mělo najít odraz v odůvodnění rozhodnutí z hlediska skutkových okolností a jejich podřazení pod konkrétní zákonný důvod (§ 66 odst. 1 a 2 správního řádu) k zastavení řízení. V této souvislosti se sluší uvést, že nastane-li v odvolacím řízení některý z důvodů pro zastavení řízení podle ust. § 66 odvolací orgán se již dále nezabývá meritem věci. V posuzovaném případě však není z rozhodnutí žalovaného vůbec zřejmé, jak byla posouzena otázka náhradní výsadby. Pokud o ní nebylo vůbec rozhodnuto (dle tvrzení žalovaného ve vyjádření k replice bylo rozhodnutí ukládající náhradní výsadbu zrušeno), pak je pochybením žalovaného, že rozhodnutí správního orgánu nesprávně procesním rozhodnutím zastavil, namísto, aby postupem dle ust. § 90 rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, případně zrušil a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Přitom by se vyrovnal i s odvolací námitkou žalobce směřující proti tomu, že náhradní výsadba uložená správním orgánem I. stupně se týká náhradní výsadby uložené v jiném správním řízení a za jiné asanované dřeviny.

Závěrem lze tedy shrnout, že v rozhodnutí žalovaného absentuje zdůvodnění toho, proč nebylo nutné rozhodnout o náhradní výsadbě, když správní orgán I. stupně osobě zúčastněné na řízení takovou povinnost uložil a i odvolací námitky žalobce směřovaly proti nesprávně zvolené náhradní výsadbě. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Nebylo-li rozhodnuto o uložení náhradní výsadby, resp. rozhodnutí ukládající náhradní výsadbu bylo zrušeno, pak žalovaný nezákonně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil, aniž o náhradní výsadbě v řízení bylo rozhodnuto. S ohledem na výše uvedené nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu § 60 odst. 1 náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci uhradil celkem částku 11 712 Kč. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby 3 000 Kč a odměnu za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky) ve výši 2 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jí nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. 5. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu